

Woensdag 17 augustus 2005

Het was een zonovergoten dag in Amsterdam.

De grachten werden druk bevaren door allerhande kleine bootjes die op weg gingen naar een van de Grachtenconcerten die avond.

Daar kwam ik echter niet voor, ik was op weg naar het gebouw van Cristofori aan de Prinsengracht.

In het kader van de 11de Internationale Zomer-Masterclass voor piano, gegeven door Willem Brons en Vladimir Tropp, speelde Vladimir Tropp die avond daar namelijk werken van Russische componisten.

Het recital werd 's middags voorafgegaan door een uitleg van de pianist zelf.

De verschillende werken werden met humor in het Russisch besproken en ietwat gebrekkig naar het Engels vertaald door een jonge Russische landgenoot.

Er werd al regelmatig vóór de vertaling hard gelachen door een klein groepje mensen in de zaal, die bovendien met schwing de wat verlegen vertaler te hulp konden schieten, zodat we allemaal mee konden lachen.

Natuurlijk ging mijn belangstelling uit naar wat Vladimir Tropp, een kleine vriendelijk ogende man, te melden had over Skrjabin.

En inderdaad vertelde hij, behalve over de variëteit in het werk dat Skrjabin had geschreven in zijn korte leven, ook een anekdote over de begrafenis van Skrjabin, waar Rachmaninoff werken van Skrjabin wilde (laten) spelen "à la Rachmaninoff", iets wat de Skrjabin-aanhangers volledig ongepast vonden en waardoor er grote hilariteit ontstond.

Er bleek nogal wat rivaliteit te zijn geweest tussen die twee...!!

Tropp speelde van vele stukken al korte fragmenten, om te laten horen hoe gevarieerd zijn programma van die avond zou zijn. Een verrukkelijk voorproefje... dat beloofde wat!!

De "eet"-pauze bracht ik door, samen met 2 Japanse deelnemers aan de masterclass, in het zonnetje op de rand van de kade en met een tas vol broodjes... Om 8 uur ging de deur weer open en mochten we naar binnen.

De grote zaal stroomde langzaam vol... er waren zo'n 80 à 90 mensen, onder wie ook natuurlijk de pianisten die de masterclass volgden.

Het duurde en duurde... tot er iemand kwam vertellen dat we toch nog even geduld moesten hebben, want een verdacht pakketje in de naburige bibliotheek bleek aanleiding voor de politie te zijn een deel van de Prinsengracht af te sluiten voor verkeer, waardoor enige bezoekers niet op tijd konden zijn.

Rond half 9 was het dan toch zover en kwam, onder luid applaus, Vladimir Tropp de zaal binnen.

Vanaf het moment dat hij ging zitten werd het muisstil en klonken de eerste tonen uit een deel van Borodins "Kleine Suite" opus 1.

Schitterend... wat een prachtige muziek en wat een sfeer ontstond er...

Mensen die met hun ogen gesloten zaten te luisteren om maar niets te willen missen.

Anderen die lieten zien aan hun bewegingen dat zij de muziek door en door kenden...

Tropp liet af en toe een licht neuriënd geluid horen, wiegde met zijn hoofd, kneep met z'n ogen... het was heerlijk om te zien en te horen!

Hierna volgden 4 preludes van Anatoli Liadov en uit *Tabatière à Musique*: Valse Badinage. Velen van de toehoorders, en ik met hen, waren verwonderd hoe lieflijk, melancholiek en melodieus deze muziek klonk.

De zon ging langzaam onder... het werd wat donker in de zaal en Tropp verdween af en toe geheel met zijn hoofd in de pianoboeken, alsof hij het voor het eerst las..

Ik hoorde later dat hij dit altijd deed... haha.

Van Moussorgski hoorden we alweer moderner getinte klanken: Meditation, Scherzo en Tear. Werken uit 1880 en 1858.

Het laatste deel voor de pauze werd besteed aan Peter Tsjaikovski en we mochten luisteren uit opus 19 naar *Rêverie de soir*, *Feuillet d'album* en *Nocturne in cis klein*.

De pauze was eveneens een uitzonderlijke gebeurtenis. Veel mensen kenden elkaar. Er heerste een ongewongen, haast familiale sfeer...

Ik kende er niemand, maar toch vond ik het gezellig om met een glas wijn in de hand te luisteren naar de gesprekken om mij heen.

Na de pauze was de beurt aan Skrjabin, of Alexander Scriabin, zoals hij vermeld werd in het programma, dat door Tropp toch was bekeken, mag ik aannemen... Zo zie je maar weer... "what's in a name"... of liever... in de schrijfwijze!

Gespeeld werden: Etude opus 2 nr.9 uit 1887, 2 preludes opus 27 (1901), 2 stukken opus 57: *Désir* en *Caresse dansée* (1908), 3 stukken opus 49: *Étude*, *Prélude*, *Rêverie* (1905), 4 stukken opus 51: *Fragilité in Es*, *Prélude*, *Poème ailé in B*, *Danse languide in G* (1906)

Voor het eerst zag ik Vladimir Tropp met een verbeterd gezicht achter de toetsen zitten, de lippen op elkaar geperst. Er was spanning op zijn gezicht te lezen.

Kennelijk vereiste deze muziek, die lang niet door iedereen in het publiek gewaardeerd werd, ook de nodige inspanning om te vertolken.

Toch vond ik het meesterlijk!! Ik weet wel dat dit niet muziek is om bij weg te zwijmelen, maar wat maakte deze man er een feest van om naar te luisteren!

Achter mij had al een jonge masterclass-deelneemster verzucht: "*Wat is dit toch moeilijk om te spelen*"... En ik kon me er iets bij voorstellen...

Tot slot vertolkte Vladimir Tropp "Variaties op een thema van Corelli", opus 42 van Sergej Rachmaninoff.

Hierna barstte het applaus los en hij kwam niet weg alvorens 2 toegiften te hebben gespeeld, beide stukken van Rachmaninoff...

Een onvergetelijke avond in een zomers Amsterdam...

De laatste trein kwam voor mij te laat in Zwolle aan om de verbinding naar Ommen nog te halen... maar het kon mij allemaal niet deren. Het was in één woord: fantastisch!

Ingrid van der Veen